

skabssal. Her, hvor fordum to Rækker spinkle Stole langs Væggen og et Par høje Pillespejle rimeligvis havde udgjort hele Bohavet, saaes nu en moderne Overflødighed af Møbler og Dekorationsgenstande. Dybe Sofaer og store, bløde Lænestole, Borde, Skamler, Bjørneskind og Bladgrupper, Søjler med Statuetter, Etagerer med Nips og atter Lænestole og smaa og større Borde, og nye Bladgrupper og Kunstværker og et Portræt paa et Stafeli. Omtrent midt i Stuen stod et opslaaet Koncertflygel. Fra en mindre Stue ved Siden af, der var indrettet som Vinterhave med Palmer, Gummitræer og syngende Fugle, hørtes et Springvands Plasken.

Omsider opdagede han Fru Salomon paa en Puf under et af Vinduerne, hvor hun nok saa huslig sad og syede. Hun modtog ham med Venlighed og rakte ham sin venstre Haand til Velkomst.

De havde akkurat faaet vekslet et Par Talemaader, da Per hørte Døren gaa inde i Vinterhaven og derpaa en munter Nynnen, der hurtig slog over i nogle klare Sangtriller. Et Øjeblik efter stod Frøken Nanny i Døraabningen i Overtøj og Hat. Ved at opdage den Fremmede i Stuen stoppede hun op i sin Sang med en pudsig forskrækket Mine og førte Muffen op til Munden ligesom for at standse et Udraab.

Per rejste sig og bukkede.

Ikke et Øjeblik faldt det ham ind, at hun havde vidst om hans Tilstedeværelse — saa naturligt gennemførte hun sin Forstillelse.

„Er du hjemme endnu, mit Barn,“ sagde Moderen. „Jeg troede, du var gaaet. — Ja, jeg behøver jo ikke at forestille. De kender min Datter, ikke sandt?“

Per svarede med et nyt Buk og ledsagede det med et Blik, der noget for uforbeholdent gav Udtryk for hans Følelser. Alle rede forinden han havde set hende, alene ved den blotte Lyd af hendes Sangtriller, der i hans Øren lød som Klangene af Guldstykker, havde han slaaet sin Beslutning fast. Hun var Midlet! Her skulde Skatten hæves! — Og som hun nu aabenbarede sig der i Døren med Vinterhavens Sol og Fuglekvidder bag sig, ung